

Иеронимъ. Е кажете ми поне колко годишенъ бѣхте когато се запознахме.

Сганарелъ. Бога ми, дваесе-годишенъ трѣбва да ежмъ билъ тогава.

Иеронимъ. Колко време живѣхме въ Виенна?

Сганарелъ. Осемъ години.

Иеронимъ. Колко време стояхте въ Англия?

Сганарелъ. Седемъ години.

Иеронимъ. И въ Холандия дѣто бѣхте после?

Сганарелъ. Тѣкмо петъ.

Иеронимъ. И колко време има отъ ка сте се завърнале?

Сганарелъ. Седемнаесетъ и половина.

Иеронимъ. *(на страна).* Хванѣхъ го въ примкитѣ. *(На Сганарела).* Дваесетъ годишенъ бѣхте когато се запознахме, и осемъ въ Виенна, стаятъ дваесетъ и осемъ; и седемъ въ Англия, стаятъ триесетъ и петъ; и петъ въ Холандия, та стаятъ читиресетъ; и седемнаесетъ и половина отъ ка сте се завърнале, та стаятъ 57—58. Така што, ако повѣрваме думитѣ ви, Господинъ Сганареле, трѣбва да натоварите на гърбътъ си горе-доле шеесетътѣ.

Сганарелъ. Кой? азъ ли?! Това е невъзможно.

Иеронимъ. Боже мой! смѣтката ни е права; заради това слободно и приятелски ви казвамъ, както ме задължихте да ви говориж, че жененето не е никакъ за насъ. Жененето е нѣшто, за което и младитѣ преди да го направѣтъ трѣбва зрѣло да мислѣтъ: но хора на нашата възраст не трѣбва и да си помислюватъ за такова нѣшто. И ако, както казвѣтъ, най-гольмата лудостъ на свѣтътъ е жененето, въобразете си какъ трѣбва да се наименоува оня който се вплита въ мрѣжитѣ му на възраст, въ която се изисква да е по-уменъ. Нема съмнѣние че ште станете за смѣхъ на свѣтътъ, ако, като до днесъ сте останали неомженени, поискате сега да се натоварите съ единъ толкова тежъкъ зинджиръ.

Сган. И азъ ви казвамъ че рѣшихъ да се оженж, и че никакъ нема да станж за смѣхъ, ожененъ за моата, която обичамъ.